

сонатна форма, като я удължава. Голѣмъ майсторъ на бавнитѣ части — той ги изпълва съ Бетховеновска глѣбина на чувството и настроението. Възвръщайки симфонията къмъ Бетховеновска монументалностъ, Б. се изявява като гениаленъ строител-симфоникъ — утвърждавайки и формата на модерната хорова симфония. Дълбоко вѣрваща натура — Б. създава нѣщо зчачително и въ областта на църковната музика, съ своята F—moll меса — една отъ най-монументалнитѣ творения отъ този родъ, и своя „Те Деумъ“. Творчеството на Б. е малко количествено, но за сѣбга голѣмитѣ форми, и се състои отъ: 9 симфонии (последната недовършена), 3 меси съ оркестъръ; 150-ти псаломъ за соли, хоръ и оркестъръ; единъ „Те Деумъ“ и др. малки църковни композиции; „Германско шедствие“ и „Хелголандъ“ — за мъжки хоръ и оркестъръ, единъ струненъ квинтетъ, нѣколко мъжки хорове — съ пиано и несъпроводни, както и смѣсени такива.

Брускаменте, ит. Bruscamente — грубо, остро, рѣзко.

Брухъ, Максъ — Bruch, Max — значителенъ компонистъ, род. 6 ян. 1838 въ Кьолнъ, умр. 2 окт. 1920 въ Берлинъ, първата му учителка е била неговата майка — една много добра пѣвица; проявилъ се като феноменъ-дете, съ Моцартова стипендия учи теория и композиция при Ферд. Хилеръ, и пиано — при Ф. Бройнингъ и К. Райнеке. 1858—61 е учителъ по музика въ родния си градъ, следъ което предприема пжтуване съ художествена целъ, посещавайки голѣмитѣ германски градове и Виена. Следъ първата своя симфония, която компонира на четиринадесетгодишна възраст (изпълнена въ Кьолнъ 1858), написва и първата си сценическа творба — зингшпильтъ „Шега, лукавство и умраза“ — (на Гьотевъ текстъ), последванъ отъ операта „Лорелай“. 1862—64 се явяватъ първитѣ му голѣми вокални композиции, съставлящи една отъ най-важнитѣ области на неговото творчество, които направятъ името му известно въ цѣла Германия. 1865—67 го виждаме музикадиректоръ въ Кобленцъ, следъ това, до 1870 — дворецовъ капелмай-

сторъ въ Зондерхаузенъ. 1871—73 живѣе въ Берлинъ, кждето се изпълнява операта му „Хермионъ“ (по Шекспировата „Зимна приказка“) — при незначителенъ успѣхъ. 1873—78 живѣе въ Бонъ, занимавайки се изключително съ композиция. 1878 поема рководството на Щерновото пѣвческо дружество въ Берлинъ, а отъ 1880 е диригентъ на Филхармоничното общество въ Ливерпулъ. 1883 получава мѣстото на диригентъ на Оркестровото дружество въ Бреслау, а отъ 1891 — професоръ въ майсторския класъ при Берлинската музикална академия. Б. е билъ кореспондентенъ членъ на Парижката академия на наукитѣ, председателъ на музикалния отдѣлъ при „Кралската академия на изкуствата“ въ Берлинъ, д-ръ на музиката отъ Кембриджския университетъ hon. c., членъ на директориума на кралското висше музикално училище, D—g ph. и th. отъ Берлинския университетъ и пр. Въ композициитѣ си Б. се явява като късенъ романтикъ. Пълнитѣ му съ сладникавостъ и топлата мелодии сж твърде много по вкуса на широката публика. Известно контрапунктично майсторство, както и едно разнообразие въ инструментацията, сж характерни за стила на Б. Най-популярното му творение е цигуловия концертъ G moll, изпълняванъ отъ всички цигулари. Творби: 3 симфонии, 3 концерта „Ииъ мемориамъ“, „Фантазия“ и „Ададжо апасionato“ — за цигулка съ оркестъръ; едно трио, два струнни квартета, „Колъ Нидрей“, „Канцона“, „Ададжо по келтски мелодии“ и „Аве Мария“ за чело и оркестъръ. Срѣдина на неговото творчество сж вокалнитѣ му творби — върху които лежи главно неговата значителностъ. Тѣ сж: „Фритиофъ“, „Одисей“, „Пѣсенъта на камбаната“, „Хубава Елена“, „Ахилесъ“ и „Огненъ кръстъ“; ораторинтъ: „Густавъ Адолфъ“ (свѣтска) и „Мойсей“ — (библейска), „Бѣгството на светото семейство“, „Rorate coeli“ — (съ органъ), „Поздравъ на светата нощъ“, „Дитирамби“, „Химни“, „Великенска кантата“ и др.—всички за соли, смѣсенъ хоръ и оркестъръ; „Бѣгството въ Египетъ“ и „Утриненъ часъ“ — за соли, женски хоръ и оркестъръ; „Римска побѣдна пѣсенъ“,